

[Erik Eriksen.]

Jeg må have lov at sige, at dansk landbrug har som det eneste i verden hidtil klarret sig uden tilskud, men det må dog stå klart, at i længden har danske landmænd naturligvis ingen mulighed for at konkurrere med andre landes statskasser. Der er ingen, der har bestridt, at vort landbrug står som verdens mest effektive, og derfor er der vel heller ingen, der for alvor ønsker, at det skal gå ud over dansk landbrug, at andre lande gennem støtteforanstaltninger af enhver art søger at holde konkurrencen fra døren.

Vi havde i forgårs en debat om landbrugsordningen, vi har også haft det i dag, og jeg skal derfor ikke knytte mange bemærkninger yderligere til dette spørgsmål, men jeg kan ikke tilbageholde et par ord til og om den højtærede finansminister. Det undrer mig virkelig meget, at han i en kronik i Politiken har kunnet rette en sønderlemmende kritik af regeringens landbrugsforslag og så alligevel blive siddende som finansminister. Det undrer mig. Det er forståeligt, at det helt ind i den radikale presse har vakt stor opmærksomhed, at ministeren udøvede en så skarp kritik. Men selvfølgelig kan man sige, at det er altså endnu en gang bekræftet, at radikale ministre må være gjort af et ganske særligt stof. Man behøver jo blot at betragte den store forskel mellem professor Philip og den højtærede finansminister hr. Kjeld Philip. Tilsyneladende har den højtærede minister hr. Kjeld Philip endnu ikke mødt en så stor kamel, at han ikke var i stand til at sluge den.

Konfliktsituationen taler naturligvis sit eget sprog til os alle, og jeg må indrømme, at jeg tror, vi i det hele taget må prøve at finde andre veje til løsning af vore problemer. Det sidste halve års forhandlinger og konflikter må ikke kunne gentages. Det er mit håb, at regeringen her vil føle sit ansvar for tilvejebringelsen af et i hvert fald mere egnet forhandlingsmaskineri. Der er mindre end to år til, at de nuværende overenskomster udløber, og der er knap halvandet år til, at de næste overenskomstforhandlinger skal optages. Hvis ikke parterne meget hurtigt når frem til en ny fremgangsmåde, må forligsmandsloven revideres på en sådan

måde, at forhandlingerne kan forenkles og resultaterne blive præsenteret mere overskueligt. Uden på nogen måde at være fagmand på området mener jeg at kunne sige, at forhandlingsreglerne må kunne ændres, uden at der går nogen flis af den selvbestemmelsesret, som parterne er så omme over. Og først og fremmest, gentager jeg, vil det være ønskeligt, om regeringen forlods tilkendegiver sin mening. Det er bedre, end at den højtærede statsminister siden hen ligesom etablerer sig som overforligsmand. Hvis regeringen havde oplyst, at den ikke kunne acceptere omkostningsforhøjelser for mere end så og så mange procent, uden at der ville ske skatteforhøjelser, så gad jeg se de overenskomstforhandlere, der havde været villige til at gå over stregen. Men det var dette, regeringen forsømte.

Sagen er jo den, at selv om mange har været med i forårets runddans omkring guldkalven, så er der dog ingen, der i højere grad end regeringen må bære ansvaret, hvis og når de gode tider bliver dårlige.

Jeg har set et enkelt radikalt blad give udtryk for, at ønskerne om samordning i virkeligheden var opfyldt. Det er et ganske uholdbart standpunkt. Det vil jo endnu huskes, at forud for valget i 1957 talte de radikale meget om et samordningsprogram. Jeg svarede på venstres vegne, at vi havde oprigtig vilje til at forhandle derom. Men det radikale parti gik i regeringssamarbejde med socialdemokratiet, og i denne flertalsregering har der ikke været megen plads for den radikale samordningstanke. Så sent som i september 1959 nævnedes jeg på venstres vegne en række konkrete områder til en samordning i et forsøg på at bevare fremgangen i vor økonomi. Det blev overladt til den radikale minister hr. Kjeld Philip i ganske hånlige vendinger at afvise tilbuddet. Jeg har set i pressen, at økonomiministeren nu omgås med planer om at søge at redde dog en lille smule af samordningen ud af de triste ruiner af hans politik på dette område. Det være nu, hvad det være vil. Jeg vil dog straks sige, at jeg for mit vedkommende ikke er interesseret i en eller anden form for udvalg eller råd, der blot skal være skærmbret. Men en virkelig samordning, hvori bl. a. og